

[Grethe Philip.]

skole, og jeg er glad for at kunne konstatere, at regeringen synes at være af samme opfattelse. Efter den debat, vi nu har haft om dette spørgsmål, mener mit parti, at det ville være ønskeligt, om overvejelserne blev fortsat i en snævrere kreds, hvor repræsentanter for partierne kunne udveksle synspunkter. Vi skal jo gerne finde frem til en ordning, der tilgodeser rimelige og hensigtsmæssige arbejdsvilkår både for regeringen og det parti eller de partier, der står bagved, og for oppositionen.

Kjær Rasmussen: Det er jo nok utænkeligt, at statsministeren ikke skulle være bekendt med grundlovens § 46; han har jo da ligesom vi andre skrevet under på at ville holde denne lov. Men alle her ved, at der tit og ofte gives bevillinger, som ikke har hjemmel på finansloven eller nogen anden bevillingslov. Alle her ved også, at når bevillingerne ved finansåret afslutning optages på tillægsbevillingsloven, anses sagen for at være i orden, underforstået vedtagelse naturligvis.

Nu er provisorietiden jo længst forbi, og det vil nok blive svært for forespørgerne at vinde en rigsretssag mod landbrugsministeren; jeg har dog heller ikke hørt noget om, at forespørgerne skulle have sådan noget i tankerne. Men hvis man skal tro Alf Ross — og det lader jo til, at man skal det — så er § 46 ændret ved sædvaneret derhen, at blot en minister kan opnå finansudvalgets tilslutning til afholdelse af en udgift, så vil han være at betragte som ansvarfri. Statsministerens mening om den fortolkning har vi sådan set fået. Men efter dette er der sådan set ingen grænser for, hvad der kan bevilges uden om folketinget. Men det er da glædeligt, at statsministeren nu vil diskutere en ny praksis på dette område. Det sparer mig for at holde en hel del af min tale.

Det kan imidlertid nok undre, at regeringen ikke kommer til folketinget, når der er tale om at ændre de af folketinget vedtagne

love. Regeringspartierne behersker finansudvalget, men de behersker jo også folketinget. Man kan altså sagtens få sin vilje igennem. Man behøver ikke at bruge lusk, eller hvad man nu skal kalde det. Regeringen ved jo udmærket, at der er den væsentlige forskel mellem finansudvalgsbehandling og folketingsbehandling, at den første er hemmelig; kun i folketingssalen kan der blive kastet lys over sagen. Som denne sag er forløbet, har hverken befolkningen eller VS mulighed for at foretage en ordentlig bedømmelse.

Men jeg tror, vi kan lære en hel del af det eksempel, vi har til behandling her i dag. Og nu kommer jeg ind på nogle mere, skal vi sige principielle synspunkter. Først og fremmest at det borgerlige kapitalistiske samfunds, skal vi kalde dem for magthavere, sådan set ikke har det fjerneste imod at sætte de demokratiske principper over styr, når de da finder det for godt. Det burde være et fundamentalt led i demokratiet, at de vigtige politiske beslutninger træffes i fuld offentlighed. Kun derved kan den befolkning, som vælger sine repræsentanter, vurdere disse repræsentanters indsats. Men vi er jo udsat for dette her og noget lignende den ene gang efter den anden. Afgørelserne træffes i lukkede klikker uden om de folkevælgte organer.

Jeg kan ikke lade være med at erindre mig det skandaløse grundsalg, som netop har fundet sted på Amager. Det er et eklatant eksempel på, hvordan plutokratiet, den sammenspiste klike af toppolitikere, militærfolk og kapitalister, arbejder. Uden om alle normale kanaler, uden at grunden har været udbudt til salg, uden om finansudvalget og uden om Københavns borgerrepræsentation, men med overborgmesterens, finansministeriets og forsvarsministeriets velsignelse er grundstykket afhændet for 22 mill. kr. Dette salg, som finansudvalget nu har godkendt, griber i høj grad ind i de planer, man havde om at lave en direktoratsby i dette område. Men det beløb, der som